

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

28. Domine, si tu es, iube me ad te venire.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

mitatē de medio tui; in his multisq; alijs similibus locis nemini dubiū est *benedictiones* Dei ad ipsas creaturas relatas, & aliquid in illis operatas, fuisse: quæ hoc loco hæreticorum tergiuersatio est, benedictionis actionem in Christo à creaturis tanto miraculo multiplicatis remouere, & in solâ gratiarum actionem conuertere? Sed impudentes hæretici clamant semper & postulant scriptum verbum & literæ contextum: ipsum tamen verbum & contextum audacissimè peruertunt. Alioqui cur non aduertunt Christum vt hominē gratias Patri egisse, vt Deum verò benedixisse, & benedicens panes multiplicasse? Sanè dum ita pertinaciter contendunt Christi benedictionem nihil fuisse quàm gratiarum actionem, id obiter agunt, vt diuina sua actione & operatione propria, qua panes benedicens multiplicauit, Christum spolient: quem sibi aditum pateferi gaudebunt in sinu noui hodie Ariani. Tota autem hæcorum pertinax contentio inde nascitur, ne in diuina Eucharistia, ad cuius doctrinam Christus hac panū multiplicatione viam sternebat (quam ob causam idem miraculum præter morem suum Ioannes repetit, vt sermonem quem Christus de carne sua manducanda proximè habuit, ante hoc miraculum proximè præcessisse ostenderet) benedictionem Christi ad ipsa elementa panis ac vini referri videantur: de quo infra cap. 26. plura dicemus.

Scripturæ
textū au-
dacter
corrum-
punt hæ-
retici.

Ioan. 6.

28. *Domine si tu es, iube me ad te venire.*

QUVM Petri fidem hoc loco omnes interpretes laudent & admirentur, ipsaque res gesta & Christi approbatio proclamet, sed & singularem
Petri

Petri fides
defendi-
tur.

Petri prerogatiuā supra ceteros Apollolos, quod solus super aquas ambulans ad Christum peruenit, veteres Patres obseruent, S. Chysoft. hom. 57. & Bernard. lib. 2. de considerat. ad Eugenium: vnus Calvinus, qui cum alijs hodie hæreticis omnia Petri præclara facta & dicta vel traducere vel extenuare conatur, incredulitatem in eo & temeritatem arguit. Incredulitatem arguit, quia postquam Christus dixerat, *Ego sum*, Petrus tamen dubius & perplexus dicat, *Si tu es*, Sed illā vocem non dubitantis fuisse, verū maximè credentis & confidentis, illud adiunctum manifestè ostendit, *Iube me ad te venire super aquas*. Nulla enim fortior esse fides potuit, quàm iubente Christo, aquis se committere vt super eas ambulet. Nec vllus opinor hodie hæreticus qui solam fidem semper venditat, à Christo iustus hoc facere, idem tentare vellet. Quare illud, *Si tu es*, idem significare potest, quod, quia tu es, vt sæpe alibi in Scripturis. Infra cap. 19. *Si ita est causa hominis*, id est, quia sic res habet in matrimonio vt dicis: *Si tamen iustum est*, id est, quia iustum est: *Si passibilis Christus*, si primus ex resurrectione mortuorum, id est, quia vel quod passibilis erat Christus, &c. Deinde si propriè accipiatur, non tamen dubitantis animum, sed maioris habendæ certitudinis affectum demonstrat: vt illud beatissime virginis, *Quomodo mihi fiet istud?* ad quæ verba ipse Calvinus ita scribit. *Sciendum est non ita dubitare vel sciscitari vt sensibus suis Dei potentiam vel subijcere vel æquare velit, tantum subita admiratione percussa ad mouendam hanc quæstionem rapitur.* Hæc ille. Eodem in Petri verbis candore vti oportuit. Videns enim tam inusitatum spectaculum, Christam super aquas ambulare, dicendo, *Si tu es*, non ita dubitauit vt sensibus suis Dei potentiam

2. Thef. 1.
Act. 26.

Luc. 2.
Calvinus
à seipso
refutatur.

tentiam qua homo super aquas ambularet, vel subijceret vel æquaret: tantum subita illa admiratione percussus (erant enim omnes turbati, & præ timore clamauerunt, existimantes phantasma esse) ad experimentum istius præsentiae Christi petendū rapitur: vt cæteris sanè fortior ac firmior in fide, non vt præ alijs magis dubitans. Quare impiè subiunxit Calvinus. *In fide tam exigua & debili erumpit parū considerati voti ardor, Iube me venire super aquas.* Christus enim hoc non vt inconsiderati voti ardorem reprehendit, sed vt præstantissimæ fidei præclarum testimonium approbavit, iubens eum ad se venire super aquas, quod & de facto Petrus præstitit, ambulans super aquas vt ad Christum veniret. Cæterum ad hanc tam luculentam Christi approbationem vide quid cauilletur Calvinus. *Deus plerumque nobis prospicit, negando quod petimus; aliquando autem nobis est facilis, vt ipsa experientia stultitiæ nostræ nos melius conuincat.* Hæc ille, vt doceat ideo Christum voto Petri facillè annuisse, vt ipsa postea experientia stultitiæ suæ Petrum conuinceret: nempe quia paulo post submergi cœpit. Sed primū aduerte hoc cauillandi modo omnia piorum vota quibus Deum annuisse in Scripturis legimus, temeritatis quoque damnari posse. Nempe sic cum Caluino dicamus Deum facillè illis annuisse, vt ipsa experientia stultitiæ suæ eos conuincat. Cæterum tenendum est, Deū, tametsi electorum suorum pijs ac laudabilibus votis non semper annuat (quod diuini sui consilij secretum est, qui infinitè melius nouit quid nobis, & quando ac quomodo expediat, quàm nos ipsi,) stultis tamen & ineptis eorum votis nullo modo annuere. Istud enim esset stulta vota approbare. Vnde etiam sequitur, hanc ambulationem Petri super

Deus
stultis
suorum
votis non
annuit.

I aquas

aquas quam Christus primo verbo concessit, & quæ per se non nisi curiosa quædã & inutilis actio videtur, aliquid mysticum & in ipso Petro singulare denotare debuisse; prout Patres supra notati obseruarunt. Neque verò Petri postea periculum quando submergi cœpit, prioris voti inconsiderantiam, aut prioris fidei imbecillitatem arguit, sed propter nouam ingentem ac vehementem tentationem, nouam fidei defectionem atque imminutionem demonstrabat. *Videns enim ventum vas lidum*, ait textus, *timuit*; id est, à priori sua confidentia defecit: & sic mergi cœpit. Quare Christus eum *modicæ fidei* appellat; modicæ videlicet respectu prioris, quæ multo maior erat, quando nec vadas nec ventos formidauit, *ambulans super aquas*. Tentatio quippe fidem probat, an constans & firma permanere velit. Nec qui tentationi succumbit, nullam propterea aut modicam semper fidem prius habuisse conuincitur, sed in fide non mansisse plerumque ostenditur. Cæterum totam hanc nouam procellam nouamque tentationem propter quam timuit Petrus, dissimulat prorsus impius Calvinus, vt hunc Petri timorem & periculum subsequens ex priori incredulitate & timore ortum accepisse persuadeat. Aitenim quod *temeritatis suæ pœnas dare hic Petrus incepit*. Dicit *dubitationem eius fuisse directè fidei contrariam*. Denique *vannum eius peruersumque timorem vocat*. Sic totam hanc historiam Euangelicam, ne aliqua singularis fidei cõmendatio in Petro appareret, homo impius corrumpit atque peruertit. Quod tamen ad eius singularem commendationem Matthæus scripsit, Marcus verò, qui Christi ambulationem super mare commemorat, hoc Petri admirabile factum more suo tacuit, vt cætera omnia quæ pro

Caluini
dolus ma-
lus.

pro Petri prerogatiua faciunt: ipso hortante Petro, qui Marci Euangelium vidit & approbavit, vt notat B. Chrysoftomus.

Homil. 59
in Matth.

36. *Et rogabant eum vt vel fimbriam vestimenti eius tangeret. Et quicumque tetigerunt, salui facti sunt.*

DISPLICUIT vehementer hæc narratio Caluino, & iuxta commentarium quem adfert, facile apparet, si Matthæi loco fuisset, vniuersam hanc historiam altissimo silencio inuoluere eum voluisse. Sic enim ad hæc verba scribit. *Credibile est superstitione aliqua fuisse implicitos quum ad tactum vestis restringerent Christi gratiã: saltem illum fraudabant honoris sui parte, quum nihil virtutis sperarent ex simplici eius verbo. Sed ne linum fumigans extinguat, sese accommodat eorum ruditati.* Hæc ille, pessimo suo fermento torã historię huius Euangelicę massam corrumpens. D. enim Matthæus volens ex proposito ostendere, quanta iam esset Christi redemptoris nostri existimatio & fama, quantaque populi illius loci circa lacum Genesareth, vbi plurimum versabatur, fides & deuotio erga Christũ, sic de illis scribit. *Et cum cognouissent viri loci illius, miserunt in vniuersam regionem illam, & obtulerunt ei omnes malè habentes, & rogabant eum vt vel fimbriam vestimenti eius tangerent, &c.* Quid? An impius Caluinus hoc quoque superstitioni deputabit, quòd mittentes in vniuersam regionem, obtulerunt ei omnes malè habentes? At D. Petrus hoc in singularem Christi laudem commemorauit, prædicans fidem Centurioni & eius familię gentium primitijs, quòd pertransijt benefaciendo, & sanando omnes oppressos à diabolo. Quod si verò prior narrationis pars factum commemorat superstitione carens, 1.

Caluinus
taxat
quod
Euangeli-
sta lau-
dauit.

Historia
Euangeli-
ca defen-
ditur.
Act. 10.

I 2 quomodo